

IRINA KOVALJOVA

A szitakötő

*A légy – röptében eltalálva,
A víztározó bugyborog,
Támaszték villa-ágra vágyva
Kettesben lenni jó dolog.*

*Szép nyaram végigénekeltem,
És nem egyet, de negyvenet!
S most szitakötőként, meredten
bámulok – tiszta örület.*

*Hisz géz-szövetű szárnyacskámmal,
csalamádézöld gömbszemekkel
táncoltam „nagyok” műsorában
a matinén, sebaj, ahogy kell!*

*A gyermekotthonba eljöttek,
rovarmítoszt leső család –
A kulizót mindig gyűlöltem
s a hangyák tulajdonosát.*

*Sújtsanak bármi büntetéssel,
mivel értelmem reszketeg,
szeretem, ami könnyen ér el,
s ajándék: napfényt, verseket.*

*Szeretem, mikor itt a szombat,
A héfő – csupa vakhomály,
S hogy vakulásig robotolnak,
csak éljenek a szép buták.*

*Én, amíg nem vetem meg ágyam,
a cincogóknak ellenállok,
s a megkönnyebbült sóhajtásra
nem csap le buzgó lepkeháló.*

*Azt szeretem, ami erőnek
ereje, nyüzsgi nélkül támadt,
Az Isten a szitakötőnek
s nem a hangyának adott szárnyat.*

IRINA KOVALJOVA (1964) elvégezte az orvosi egyetemet és az Irodalmi Főiskolát. Négy verskönyv szerzője. A Puskin nevét viselő humanitárius alapítvány díjazottja, Füst Milán-díjas. A Moszkvai Írók Szövetségének tagja.